

Annemarie ten Brinke & Willemijn de Weerd

Het grote voorleesboek van Sofie

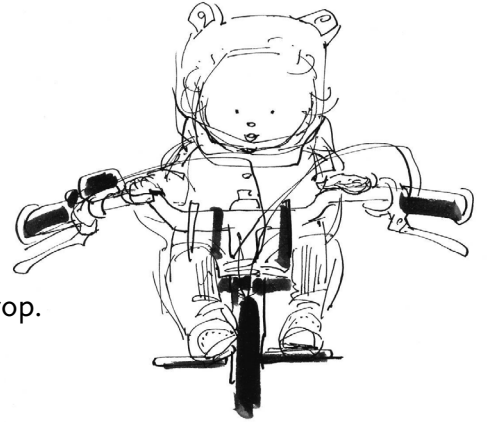
Met illustraties van Marie-Sophie Mejan & Esther Leeuwrik

Tweede druk

Mozaïek Junior, Utrecht

Nieuwe schoenen

Sofie is blij. Ze krijgt nieuwe schoenen.
Voor de winter. Ze huppelt naar buiten.
Mama zet Lotte voorop de fiets. Sofie mag achterop.

Sofie kijkt naar haar schoenen.
'Deze schoenen zijn niet mooi meer.'
'Dat valt toch wel mee?' zegt mama.
'Nee, ze zijn echt heel gek!' vindt Sofie.
'En je vond ze altijd zo leuk.'
'Helemaal niet,' zegt Sofie. 'Ik ben blij dat ik andere krijg.'

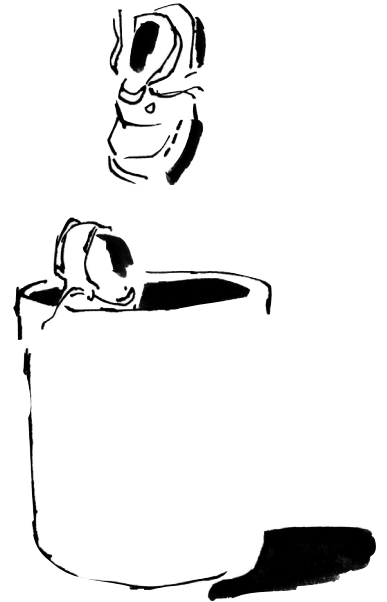

'Ik krijg nieuwe schoenen,' zegt Sofie tegen de mevrouw
in de winkel.
De mevrouw meet hoe groot haar voeten zijn.
'Hier kun je uit kiezen,' zegt ze dan.
Sofie kijkt. Wat zijn er veel!
Opeens ziet ze mooie rode schoenen staan.
'Mijn juf heeft zulke schoenen. Die wil ik ook!' roept ze.

Mama vindt ze ook mooi.
'Maar ze moeten wel goed passen,' zegt ze.
Sofie trekt ze aan.
'Ze passen goed,' zegt ze snel.
'Laat de mevrouw toch maar even kijken.'
'Ze zitten prima,' zegt de mevrouw tegen mama.
Sofie glimlacht lief naar haar.

Mama betaalt de schoenen. Sofie en Lotte krijgen
een snoepje. Dan fietsen ze naar huis.

Thuis trekt Sofie haar nieuwe schoenen aan
en gaat op de bank zitten.
'Ze zijn mooi, hè mam?' zegt Sofie.
Mama knikt. 'Heb je je andere schoenen netjes onder
de kapstok gezet?'
'Nee, die liggen in de prullenbak,' zegt Sofie. 'Die trek ik nooit meer aan!'
Mama haalt de schoenen uit de prullenbak en zet ze
onder de kapstok.
'Ik trek ze echt niet meer aan hoor!' roept Sofie nog een keer.
Maar mama zegt: 'We gooien deze schoenen niet weg. Als
je buiten gaat spelen, kun je ze nog prima aan.'
'Dan speel ik nooit meer buiten,' zegt Sofie.
En ze kijkt tevreden naar haar mooie, nieuwe schoenen.

Buiten spelen

De deur gaat open. Daar is Bram.

‘Kom je buiten spelen?’ vraagt hij. Bijna wil Sofie ‘ja’ zeggen. Maar dan kijkt ze naar haar schoenen.

‘Ik heb nieuwe schoenen,’ zegt Sofie trots.

‘Leuk,’ zegt Bram.

‘Maar ik mag er niet mee buiten spelen,’ zegt Sofie.

‘Ga je mee boven spelen?’

Bram schudt zijn hoofd. Hij loopt al naar de deur.

‘Anders trek je je oude schoenen aan,’ zegt hij.

Dat wil Sofie niet.

‘We kunnen wel wandelen,’ zegt Sofie.

‘Spelen mag niet, maar wandelen vast wel.’

Daar gaan ze. Samen wandelen ze de straat uit.

‘Is rennen ook wandelen?’ vraagt Bram.

‘Een beetje wel,’ zegt Sofie. ‘Wie het eerst bij de speeltuin is.’

Bram rent meteen weg. Sofie gaat niet hard. Haar voeten doen pijn.

'Ik heb gewonnen!' schreeuwt Bram blij.
Hij springt in de zandbak en maakt een grote taart.

Verdrietig zit Sofie op het bankje.
Ze kan veel harder rennen dan Bram.
En ze wil ook graag een grote taart maken.

Sofie loopt naar huis.
Ze trekt haar nieuwe schoenen uit.
Onder de kapstok staan haar oude schoenen.
Daar kan ze hard mee rennen.
Daar mag ze wel mee in de zandbak.
Oude schoenen zijn heel handig.
Sofie trekt ze aan. Dan rent ze naar de speeltuin.
Wat gaat ze hard! Het lijkt of ze vliegt.

Broodje schoen met vetersoep

‘Mam, mag Bram straks bij ons eten?’ vraagt Sofie.
‘Ja hoor. Ga het maar even aan Brams moeder vragen.’
Juichend komen Sofie en Bram even later weer binnen.
‘Het mag!’ zegt Sofie. ‘En Bram wil graag patat.’
‘Dat doen we niet,’ zegt mama. ‘Jullie mogen wel iets anders
kiezen. Maar doe eerst je jas en je schoenen even uit.’
‘Wat wil jij eten?’ vraagt Bram. Sofie trekt haar jas uit.
‘Doe mij maar gebakken jas.’ Bram begint te lachen.
‘Ik wil een sjaal met saus.’ Ze trekken hun schoenen uit.
Dat lukt bijna niet, zo hard moeten ze lachen.

‘Wat een plezier,’ zegt mama. ‘En wat zullen
we eten?’
‘Ik wil...’ lacht Sofie.
Maar mama verstaat er niets van. Zo hard
moet Sofie lachen.
‘Ik wil vetersoep,’ roept Sofie.
‘Met een broodje schoen,’ giert Bram.
Dan rollen ze over de grond van het lachen.
Mama geeft het op. ‘Ik kies zelf wel,’ zegt
ze. En ze loopt naar de keuken.

Het wordt opeens heel stil in de gang.

'Mama lust graag witlof,' zegt Sofie zacht.

'Lust jij witlof?' vraagt Bram benauwd.

'Nee,' zegt Sofie.

'Zullen we bij ons gaan eten? Wij eten nooit witlof.'

'Dat is goed,' zegt Sofie.

Ze trekken hun jassen weer aan. Ze trekken hun schoenen weer aan. Dan lopen ze naar de deur.

Het ruikt lekker in de keuken. Heel erg lekker. Het ruikt niet naar witlof.

'Pannenkoeken!' schreeuwt Sofie opeens.

'Mam, eten we pannenkoeken?'

'Nee,' zegt mama, 'dit zijn gebakken sokken in bananensaus.'

Bram en Sofie kijken elkaar verbaasd aan.

En mama moet heel hard lachen.

Bidden

'Papa! Daar is papa!' Sofie en Lotte rennen naar de deur.

'We eten pannenkoeken,' zegt Sofie.

'Bram ook,' zegt Lotte. Sofie en Lotte krijgen een kus.

'Ha, Bram,' zegt papa. 'Gezellig dat je blijft eten.'

Ze gaan aan tafel zitten.

'Ik zit hier altijd tussen de meisjes,' zegt papa. Hij probeert zielig te kijken.

'En kletsen dat ze kunnen!'

'Bram kletst nog meer dan alle meisjes uit mijn klas,' zegt Sofie.

Sofie wil heel graag een pannenkoek. 'Mag ik bidden?' vraagt ze.

'Dat is goed,' zegt mama. Sofie bidt en dan mag Lotte.

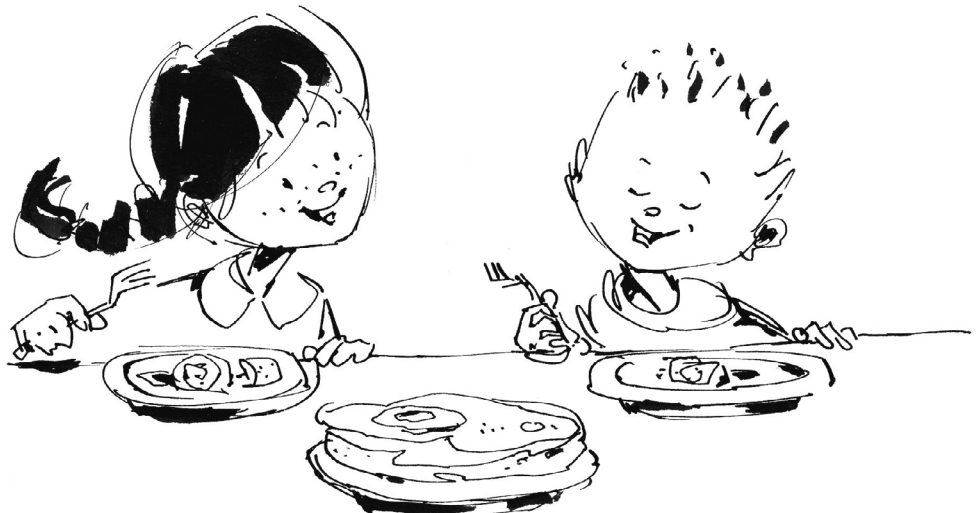
'Wil jij ook bidden?' vraagt Sofie aan Bram. Bram schudt zijn hoofd.

'Bij Bram thuis bidden ze niet,' zegt Sofie.

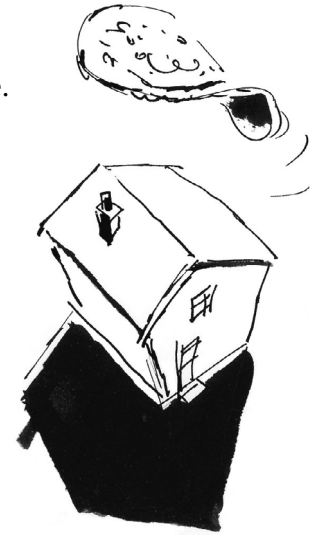
Als papa bidt, kijkt Sofie naar Bram. Hij heeft zijn ogen open.

'Doe jij je ogen niet dicht?' vraagt Sofie na het bidden.

'Nee,' zegt Bram.

'Als ik op mijn fiets bid, doe ik mijn ogen ook niet dicht,' zegt Sofie.
'Bid jij op je fiets?' vraagt Bram verbaasd. Sofie knikt.
'Doe je je handen dan zo?' Sofie schudt haar hoofd.
'Dan bid je ook niet.'
'Wel waar,' zegt Sofie. 'Bidden is praten met God.
Dat kan ook als je je handen niet vouwt.'

De pannenkoeken zijn heerlijk.
'Ik hoop dat ik er genoeg heb gebakken,' zegt mama.
'Ik kan wel honderd pannenkoeken op,' zegt Bram.
'Veel te veel,' lacht Sofie.
'Voor meisjes wel, voor jongens niet,' zegt Bram.
Sofie pakt nog een pannenkoek.
'Ik kan een pannenkoek in drie tellen opeten,' zegt ze.
'Veel te snel,' beweert Bram.
'Voor jongens wel, voor meisjes niet,' zegt Sofie.
'Ik kan een pannenkoek op het dak gooien,' zegt Bram.
'Veel te hoog,' zegt Sofie.
'Voor meisjes wel, voor jongens niet,' lacht Bram.

Na het eten mogen Sofie en Bram nog even in de tuin spelen.
Sofie rijdt een rondje op haar fiets en Bram op de step.
'Bid je nu ook?' vraagt Bram.
'Nee,' zegt Sofie, 'nu niet.'
'Ik ga een keer op mijn fiets bidden,' zegt Bram, 'met mijn ogen dicht en mijn handen samen.'
'Veel te gevaarlijk,' zegt Sofie.
Bram denkt even na. 'Voor meisjes wel, voor jongens niet.'
Sofie lacht. Dan rijden ze hard een rondje door de tuin.

Lotte is knap

'Knap, Lotte!' zeggen papa en mama tegelijk.

'Je bord is helemaal leeg.'

Verbaasd kijkt Sofie naar Lotte. Wat is daar nou knap aan?

Zij eet elke avond haar bord helemaal leeg.

'Lotte is vandaag heel lief geweest,' zegt mama.

'Ze heeft zo leuk gespeeld!'

'Niet!' zegt Sofie. 'Dat is niet waar. Ze heeft mijn pop afgepakt en mijn legohuis kapot gemaakt. Lotte is niet lief.'

'Lotte wel lief!' zegt Lotte.

Daar moeten papa en mama om lachen.

Dan wordt Sofie nog bozer.

'Jullie vinden alleen Lotte maar lief,' zegt ze.

Ze stampt naar boven.

'Kom je naar beneden?' roept mama.

'Neehee!' schreeuwt Sofie.

'Ik heb iets leuks,' zegt mama.

Iets leuks? Wat zou dat zijn?

Langzaam loopt Sofie naar beneden. Zachtjes doet ze de deur open.

'Goed dat je er weer bent,' zegt papa.

'Kijk eens wat ik heb?' zegt mama.

Op haar schoot ligt een boek. Een boek met allemaal foto's.

'Wie is dit?' vraagt Sofie.

'Dat ben jij,' zegt mama. 'Toen je klein was.'

'Hier was je net geboren.

En hier kon je kruipen,

op deze foto zette je je eerste stapjes.

Kijk eens, hier gooide je zomaar
de vissenkom om.

De vissen spartelden op de grond.'

'Was u boos?' vroeg Sofie.

'Nee,' zegt mama. 'Jij was nog klein.

Je wist nog niet dat het niet mocht.'

Mama wijst weer naar een foto.

'Toen leerde je eten.' Sofie knikt.

'Was ik ook knap?' vraagt Sofie.

'Ja, en heel lief,' zegt mama. 'Dat ben je nog steeds. En Lotte lijkt op jou.'

'Ja,' zegt Lotte.

Huilen

Sofie huilt. 'Mama, ik wil op het fietsje.'

'Lotte zat er eerst op,' zegt mama. 'Ga maar met iets anders spelen.'

'Ik wil alleen op het fietsje,' huilt Sofie.

Mama gaat naar de keuken.

Papa is in de kamer gitaar aan het spelen.

'Papa, ik heb niets te doen. Ik mag niet van Lotte op het fietsje.'

Papa speelt door op zijn gitaar.

'Papa,' zeurt Sofie, 'wat moet ik doen?'

'Stoppen met huilen,' zegt papa.

Hij speelt weer verder.

Sofie gaat huilend op de grond zitten.

Fluf mag op schoot.

Fluf vindt het zielig voor Sofie.

Het is niet eerlijk.

Mama komt binnen.

'Kijk eens,' zegt ze, 'warme melk.'

Mama zet de bekers op tafel.

'Ik wil geen melk, ik wil limonade,' huilt Sofie.

'We drinken gewoon melk,' zegt papa.

'Mijn melk is te warm.'

Sofie zet haar beker terug op tafel.

Mama zucht. 'Dan ga je gelijk naar bed.'

'Ik ben nog niet moe!' roept Sofie boos.

'Maar ik wel,' zegt mama.

Sofie wil nog wat zeggen, maar mama trekt haar mee naar boven.

Boven trekt mama Sofie haar pyjama aan.

'Kom je even bij me liggen?' vraagt Sofie.

'Dat is goed,' zegt mama.

Ze gaat bij Sofie in bed liggen. Ze slaat haar armen om Sofie heen.

'Het ging niet zo fijn vanavond.'

Sofie knikt.

'Ga maar lekker slapen,' zegt mama. 'Ik weet zeker dat je morgen weer vrolijk bent.'

'Wil je een liedje voor me zingen?' vraagt Sofie.

Dat doet mama. Ze zingt zachtjes in het oor van Sofie. En ze kriebelt door haar haar.

Dat vindt Sofie fijn, ze krijgt er slaap van. Heel zachtjes vallen haar ogen dicht.

Te laat

‘Zullen we vragen of we bij jou mogen spelen?’ vraagt Sofie.

Sofie en Esmee lopen in de rij naar het hek.

‘Dat is goed,’ zegt Esmee. ‘Zullen we dan op de trampoline gaan?’

Dat wil Sofie wel. Ze houdt heel erg van springen. Het liefst doet ze een wedstrijdje wie het hoogste kan.

Bij het hek staan de moeders en vaders te wachten.

Sofie kijkt rond. Wat gek, denkt ze, mama staat niet bij het hek. En Lotte is er ook niet.

Sofie wacht. Ze wil zo graag vragen of ze met Esmee mag spelen.

Er rijden al wat moeders weg. Sofie kijkt naar de moeder van Esmee.

Ze zet Esmee achterop, het lijkt net of ze wil gaan fietsen.

Snel loopt Sofie naar hen toe.

‘Mama van Esmee,’ vraagt ze, ‘mag ik komen spelen?’

‘Ik zal even met je mama overleggen,’ zegt Esmee’s moeder. Sofie kijkt rond.

Mama is er nog steeds niet.

‘Waar is je moeder?’ vraagt Esmee.

Sofie weet het niet. Ze heeft opeens een beetje buikpijn.

De juf komt er ook bij staan.

‘De mama van Sofie is er niet,’ zegt Esmee.

‘En ze wil bij mij op de trampoline.’

Sofie heeft opeens geen zin meer om te springen. Ze wil bij mama zijn. Waarom haalt mama haar niet op?

‘Ik wil naar mama,’ zegt Sofie. Juf geeft haar een hand. ‘Weet je wat we doen,’ zegt ze. ‘We gaan mama opbellen.’ Dat is een goed idee.

‘En je mag altijd op de trampoline, hoor,’ roept de mama van Esmee nog. Dan fietsen ze weg.

‘Mama komt eraan!’ vertelt juf als ze de telefoon weer weglegt. ‘Ze was de tijd vergeten.’ Sofie is opgelucht.

‘Ga je mee naar de klas, dan mag je me helpen.’

Sofie lacht. Gelukkig maar, mama komt wel.

Ze maakt de kasten netjes en ze geeft de planten water. En ze vertelt juf over Lotte. Het is heel gezellig.

‘Daar ben ik,’ zegt mama. Ze komt de klas in met Lotte op haar arm. Sofie rent naar haar toe.

‘Was je verdrietig?’ vraagt mama als ze naar buiten lopen.

Sofie knikt. ‘Ik was bang dat u mij nooit meer op zou halen.’

Mama geeft Sofie een hand. ‘Ik kom jou altijd ophalen.’

‘Echt?’ vraagt Sofie.

‘Echt waar,’ zegt mama. Samen lopen ze naar de fiets.

‘Ik wilde zo graag bij Esmee spelen,’ zegt Sofie.

Mama geeft haar een kus en zet haar achter op de fiets. ‘Ik heb een plan,’ zegt ze.

Ze fietst snel weg. Niet naar huis. Maar helemaal de andere kant op.

‘Gaat u naar Esmee?’ roept Sofie.

Mama zegt niks, maar Sofie ziet het al. Daar is het huis van Esmee.

Ze rent de tuin in. ‘Esmee!’ roept ze.

Esmee staat al op de trampoline. Snel doet Sofie haar schoenen uit.

Dan doen ze een wedstrijdje. Een wedstrijdje wie het hoogste kan springen.

De fotograaf

‘Ik wil dit niet aan,’ zegt Sofie boos. ‘Dan kun je mijn uil niet zien.’

Sofie wil haar jasje uittrekken.

‘Je houdt het gewoon aan,’ zegt mama. ‘Vandaag komt de fotograaf op school.’

Sofie bekijkt haar kleren. Ze heeft een mooi oranje shirt aan met een uil erop.

Je ziet er nu niks van. Dat komt door het jasje. Het jasje dat mama zo mooi vindt.

Het is groen en het heeft twee grote knopen.

‘Heb je nieuwe kleren?’ vraagt Esmee als Sofie in de kring gaat zitten.

Sofie knikt. ‘Er zit een uil op mijn shirt.’

Sofie doet haar jasje opzij. Esmee vindt hem mooi.

Alle kinderen hebben mooie kleren aan.

Jammer dat mijn uil verstopt zit onder het jasje, denkt Sofie.

Opeens heeft ze een idee. Ze gaat haar jasje uittrekken en verstoppen. Mama ziet het toch niet. Dan komt haar oranje shirt met de uil ook op de foto.

Ze trekt haar jasje uit en doet het snel in haar tas.

‘Goedemorgen,’ zegt de fotograaf. ‘We gaan vandaag een foto maken. En jullie moeders willen een prachtige foto, dus vergeet straks niet te lachen.’

Alle kinderen knikken.

Sofie denkt aan de foto. Zal mama de foto straks mooi vinden? Als mama de foto zal bekijken, ziet ze natuurlijk dat Sofie haar jasje heeft uitgetrokken.

Opeens is Sofie een beetje bang.

Wat zal mama zeggen? Zal ze boos zijn?

Ja, Sofie weet het zeker, mama vindt dit niet leuk. Sofie kijkt naar de juf. Zal ze vragen of ze haar jasje mag pakken?

De fotograaf is al druk bezig om alle kinderen een plek te geven.

‘Meneertje koekepeertje, kom maar hier staan.’

Iedereen lacht, maar Sofie niet, ze moet steeds aan haar jasje denken.

Ze steekt haar vinger op. Juf ziet niks en de fotograaf ook al niet.

‘Kom maar,’ zegt de fotograaf tegen Sofie, en hij wijst naar de voorste bank.

Sofie loopt naar voren. Straks wordt de foto gemaakt en dan is mama boos.

Ze moet er bijna van huilen.

‘Ik moet een jasje aan,’ zegt ze tegen de fotograaf. ‘Het moet van mama.’ Er rollen zomaar tranen over haar wangen.

Daar staat de juf al naast haar. ‘Waar is je jas?’ vraagt ze. Ze veegt de tranen van Sofies wangen. Sofie wijst naar de gang.

‘Pak het maar vlug,’ zegt ze. Sofie haalt het jasje uit haar tas. Het is een beetje verkreukeld, maar dat geeft niet.

‘Kun je weer lachen?’ vraagt de fotograaf.

Klik, de foto wordt gemaakt.

Sofie is helemaal blij. Het is toch nog goed gekomen. Mama kan trots zijn!